

Diumenge, 14 de juliol de 2024

ÒSCAR VIDAL PÉREZ

Cirurgià de l'Hospital Clínic, professor de la UB, referent internacional de cirurgia endocrina, manresà

Les seves mans, serenitat i coneixements han fet que Òscar Vidal Pérez sigui un cirurgià reconegut internacionalment. El seu màxim nivell d'expertesa és en la cirurgia endocrina. És un manresà amb una gran projecció que periòdicament també opera a Madrid i puntualment a altres ciutats del món.

«A Manresa deixo de ser el doctor Vidal, soc un ciutadà que m'aïllo de la feina»

PERE GASSÓ OLLÉ
Manresa/Barcelona

A moltes persones se'ls hi fa familiar la seva fesomia. Els que van al bàsquet, els pares o mares que han dut els fills a la Joviat, els que caminen per la ciutat, els que fan pilates a la Buessa, els que freqüenten el comerç local... Ell va néixer i viure a Barcelona fins que es va casar amb l'Anna Botifoll Codina, comerciant de les botigues familiars mobles Paseo i Avenida. Fa 22 anys que és un manresà que no ha deixat de desplaçar-se tots els laborables al seu centre de treball, l'Hospital Clínic de Barcelona. Òscar Vidal Pérez (Barcelona, 1971) és un metge amb reputació internacional com a especialista en cirurgia endocrina, que se centra a operar la glàndula tiroide, les paratiroides o la suprarenal. El seu nivell d'expertesa i el del seu ampli equip atrau professionals de tot el món que fan estades al Clínic per conèixer les darreres tècniques quirúrgiques. Porta més de 4.000 intervencions en cirurgia endocrina. També és professor titular de la facultat de Medicina de la UB.

— **Des de fa més de dues dècades és un manresà més.**

— Viure a Manresa està molt bé. Si vens de Barcelona, com era el meu cas, perceps que tot és molt assequible, que et pots moure bé, que la gent no és esquerra, com alguns diuen. Una ciutat molt pràctica per viure-hi i molt ben comunicada. Cada dia vaig a Barcelona a treballar i, en períodes concrets, he fet dos viatges diaris. És cert que les temperatures tiren a extremes, a fer fred a l'hivern i calor a l'estiu.

— **Amb perspectiva, quina cirurgia o quin maquillatge li faria a Manresa?**

— Falten grans aparcaments a les entrades de la ciutat amb busos llançadora. Ho constato per amics i coneguts que venen a comprar o a veure'ns. Aparcar no és fàcil. Jo hi habilitaria uns grans espais per deixar-hi els cotxes i faria un passeig del Riu una mica més amable. Ho és, però ho podria ser encara més. Manresa és una ciutat amb vida.

— **I, també amb certa distància, l'atenció sanitària, com la valora?**

— Jo el metge de capçalera el tinc aquí al mateix Hospital Clínic, però per part de la meua dona, percebo una bona accessibilitat al sis-

Els quatre cantons

- **Tothom té el què es mereix?**
- Sí.
- **Millor qualitat i pitjor defecte.**
- Fidelitat/Inflexible en coses, com la mala educació
- **Quant és un bon sou?**
- Amb el que ens sentim ben pagats.
- **Percep pressió estètica social?**
- Sempre vaig com em sembla.
- **Quin llibre li hauria agradat escriure?**
- Les memòries de l'avi Pepe.
- **Una obra d'art.**
- Els quadres que pinten els pares.
- **En què és expert?**
- En operar gent.
- **Què s'hauria d'inventar?**
- La màquina de la felicitat, que també ajudaria a curar malalties.
- **Déu existeix?**
- Sí.
- **Quin personatge històric o de ficció convidaria a sopar?**
- Al Darth Vader.
- **Un mite eròtic.**
- La meua dona.
- **Acabi la frase. La vida és...**
- Divertida, entretinguda.
- **La gent de natural és bona, dolenta o regular?**
- Hi ha de tot.
- **Tres ingredients d'un paradís.**
- Família, bon temps i piscina.
- **Un lema per a la seva vida.**
- Intentem fer les coses bé i ser feliços.

tema sanitari. Pel que fa a l'hospital és gran i ben preparat. El que conec millor és el servei de cirurgia que té professionals de gran vàlua.

— **Ha tingut oportunitat de conèixer els nous quiròfans de Sant Joan de Déu?**

— Tinc bons amics a l'hospital, he tingut la temptació, però no els he visitat. També he de dir que a Manresa deixo de ser el doctor Vidal, soc un ciutadà que m'aïllo de la feina. Passo a ser el pare dels meus fills que han anat a la Joviat i el marit de l'Anna Botifoll, coneguda per les botigues de mobles de tota la vida, Avenida i Paseo.

— **Va estudiar medicina per tradició familiar, per què l'hi van empènyer?**

— No recordo per quin motiu vaig començar a estudiar medicina. Vivia al costat de l'Hospital de la Vall d'Hebron, hi coneixia alguns metges i infermeres. Els meus pares comentaven que estudiar medicina podia ser una bona opció de futur, però no sabia dir què em va motivar fer el pas. La carrera la vaig començar l'any 1989 a la UB, amb seu a l'Hospital Clínic. Els primers anys van ser molt durs fins que em vaig adaptar al mètode d'estudi. Aleshores vaig passar a tenir molt bones notes, per acabar els estudis amb solvència. Quan feia pràctiques de diferents especialitats, totes m'agradaven. A quart de medicina vaig veure que em sentia còmode en un quiròfan i, en aquella època no eren uns espais tan agradables com ho són actualment, molt més amables, més nets, amb música...

— **Cal tenir sang freda per fer de cirurgià?**

— Cal fer-ho amb una temprança que s'adquireix amb el pas del temps perquè has de prendre decisions que poden ser difícils. La majoria dels cirurgians reaccionen bé a les situacions d'estrès que es poden generar en un quiròfan. A part, has de ser hàbil. Si no ho ets, pateixes. Hi ha qui domina del tot les dues mans. Jo treballo més amb la dreta, però també opero amb la mà esquerra. El que no hi ha d'haver mai a un quiròfan és un cirurgià que cridi, que suï o gesticuli d'una forma exagerada perquè el primer que pensarà el pacient és que l'operació s'ha descontrolat.

— **Vostè acumula milers de cirurgies.**

— He superat les deu mil perquè abans d'especialitzar-me en cirurgia endocrina havia fet operacions de tota mena. Les societats ci-

entífiques han posat de manifest que és bo per als nostres pacients l'especialització en àrees concretes de la cirurgia és eficient i s'obtenen millors resultats. L'Hospital Clínic ha estat pioner. A mi, amb 35 anys, quan em van dir que m'havia de centrar en les tiroides em va caure el món a sobre, però, ben aviat, vaig avançar. Aquesta especialització fa que detectis ràpidament possibles problemes. Això genera més seguretat per al pacient i per a tot l'equip, que és d'onze persones. Ara, ja n'he fet més de 4.000 i hi ha cirurgians d'arreu que volen aprendre les nostres tècniques. Jo soc dels que opero amb lupes de microcirurgia, com si ho fes a través de microscopi.

— **Com si no fos res, s'ha fet un nom en l'àmbit internacional.**

— Ha costat força. Ha fet falta formació, moltes hores i molts pacients i famílies satisfetes. També és cert que treballar a l'Hospital Clínic ajuda. Actualment, al nostre servei hi ha gent de tot el món que vol aprendre les nostres tècniques avançades. Quan tornen al seu país estaran a l'última i seran referents en aquest camp.

Hem de recordar sempre que quan un malalt ve a l'hospital ho fa atemorit i preocupat

Si ets davant d'un metge que està molt a la defensiva és que potser no en sap prou

Manresa és una ciutat molt pràctica per viure-hi i molt ben comunicada

Actualment, al nostre servei hi ha gent de tot el món que vol aprendre les nostres tècniques de cirurgia avançada

A quart de medicina vaig veure que em sentia còmode en un quiròfan

— El seu hospital sovint és notícia per la tecnologia que disposa, robots inclosos.

— Tot el que fem és a partir de l'evidència científica. Els equips quirúrgics som referents i tenim la possibilitat de testar tecnologia abans que altres centres, per validar-la i, si no aporta res especial, refusar-la. Pel que fa als robots, en la cirurgia de tiroide s'aplica poc perquè no és eficient. En el cas de les suprarenals, sí que ens aporten positivament. Una tècnica supernova és la de les angiografies intraoperatòries per veure com funcionen les paratiroides. Ara començarem un nou protocol molt sofisticat d'angiografia i autofluorescència amb el qual una màquina ens marcarà on són ubicades unes glàndules tan petites com les paratiroides. El nostre equip és capaç de fer una cirurgia pionera, mínimament invasiva, referent al món, per extirpar la tiroide a partir de dues petites incisions a l'aixel·la i una al pit.

— Com podem detectar aviat problemes amb les glàndules endocrines?

— La casualitat és la forma més habitual de notar nòduls a la tiroide. Hi ha dones que ho detecten a la perruqueria quan fan una extensió del coll o homes quan s'afaiten. Les disfuncions les solen diagnosticar els ginecòlegs o els metges de capçalera.

— Per internet sovintegen comentaris que destaquen la seva humanitat.

— Hem de recordar sempre que quan un pacient ve a l'hospital ho fa atemorit i preocupat. S'ha de mirar de ser el més amable possible amb els malalts perquè són vulnerables. Tots sabem que la majoria de pacients quan són a l'hospital necessiten un mínim d'empatia i una comunicació en positiu.

— Cada vegada, però, es nota més una comunicació defensiva entre metge i malalt.

— Tinc una teoria sobre aquest tema. Si ets davant d'un metge que està molt a la defensiva, és que potser no en sap prou. A mi i a qualsevol del meu equip, un malalt em pot demanar el que vulgui o necessiti. A més d'operar, també atenem molts malalts que demanen una segona opinió. Ho considero molt normal. Si quan volem comprar un cotxe ho mirem molt, per què no cal fer-ho en relació amb la nostra salut? Per regla general, les operacions solen anar bé o molt bé. La diferència la trobem en la formació, la motivació i un bon treball en equip. Jo he fet quatre estades llargues a l'estranger per perfeccio-

nar aspectes de les operacions que considerava que es podien fer millor. En el nostre cas el percentatge de complicacions està sobre l'1% i, si en tenim, cosa inevitable, sabem resoldre-les. El 99% dels malalts estan molt

contents. Si no fos així em dedicaria a una altra cosa.

— A la cirurgia endocrina predomina la tiroide?

— Efectivament. Les alteracions de la glàndula tiroide, per un tema bàsicament hormonal, afecten més les dones. El 50% de les de més de 50 anys tenen la tiroide afectada. És un fet inherent a l'ésser humà, com en els homes passa amb la pròstata. A vegades es fan nòduls, quists o tumors, però altres vegades la tiroide s'espatlla i deixa de funcionar amb normalitat. Cada problema té solucions diferents. Una realitat constatable és que ara hi ha molt més càncer de tiroide que fa 15 anys, però que se sol detectar aviat i, la major de vegades, després de l'operació, queda curat.

— El cara a cara amb el pacient és molt important.

— Al malalt se li ha d'explicar la veritat, però ens hem d'adaptar a la seva manera de ser i nivell sociocultural. Hi ha qui vol moltes explicacions i altres que en volen poques.

Inseparables

TOT TERRENY. Aquest Nissan Patrol, amb més de 30 anys, és una de les ninetes dels ulls d'Oscar Vidal. És un tot terreny que el porta per tot arreu, des d'una autopista a un camí impracticable. Hi ha gent que el coneix pel cotxe.